

Одрокровення Ольги Земляк

28-річна Ольга Земляк – відома та успішна рівнянка. У дівчини чимало нагород і титулів у спорті, однак із гучним скандалом із нібито вживанням допінгу про змагання з легкої атлетики довелось забути.

Разом із чоловіком Оля вирішила відкрити у Рівному власний ресторан, незабаром подружжя здивує рівнян знову. Про свою спортивну кар'єру, знайомство із майбутнім чоловіком і багато чого іншого цікавого вже теперішня «бізнесвумен» розповіла агентції новин «Рівне Інформаційне».

Розкажіть, будь ласка, про початок своєї спортивної кар'єри.

Ой, це все починалось так давно (посміхається). Я прийшла в спорт дуже випадково. Навчалась у 12-ій школі, кожну весну/осінь там відбувались міжшкільні змагання. Напевно, вчителька з фізкультури побачила в мені якісь задатки і відправила на ці змагання з легкої атлетики. Я випадково потрапила у збірну нашої школи. Коли я вперше виступала на тих змаганнях – виграла 300 м і стрибки в довжину. Хоча тоді зі мною змагалися школярі, що відвідували секцію. На стадіоні мене побачили тренери, почали запрошувати, але на той час я ще займалась у музичній школі по класу фортепіано, ходила на хор. У мене взагалі не було часу на спорт, треба було вибирати щось одне.

З моїм характером у музичній школі мені стало нудно. Заняття були для мене катастрофою, я виходила з дому «чорніше тучі». У восьмому класі восени я знову пішла на змагання, перемогла. Тоді я зрозуміла, що треба кидати музичну школу і почати займатися спортом. Із семи років навчання у музичній школі я провчилася шість, на останній сьомий не пішла.

Зараз шкодую, що кинула заняття по фортепіано. Це не через диплом. Зараз, поки я вдома, у мене виникає бажання відновити навички. Коли в мене буде будинок, там стоятиме гарний рояль. Братиму приватити уроки, щоб знову згадати. Це гарно, мені це дуже подобається – зізналась Оля.

– То, виходить, скільки часу Ви у спорті?

– Почала тренуватись з 9-го класу і от до 27 років.

– Знаєте кількість власних медалей?

– Я не забобонна людина, але кажуть, що «спортсмени медалей не рахують, бо це буде остання» (сміється). Вистачає, але зараз вони просто складені в коробках. Думаю, коли буде свій будинок – ми з чоловіком виділимо якийсь метр квадратний, аби їх усі поставити.

– Можна кілька слів про умови для тренувань у Рівному?

– Тут їх взагалі немає. Кажу так, як є. Через відсутність умов я повинна була переїхати в Київ, змінити тренера. У столиці я тренувалась досить довгий час. У Рівному взимку нема де тренуватися, влітку – жахливий стадіон. Доріжок там фактично немає – одні діри. Якщо зайти в роздягальню зимою – там холодно, немає опалення. Там грибок, страшно, вогко. Це просто... Взимку діти тренуються під трибуною – 50 м від стінки до стінки, чотири доріжки, і то навіть не доріжки, а шматки резини. Там просто можна поламати ноги. У маленькому приміщенні вміщуються 40-50 дітей. Уявіть, які там запахи і що там робиться. Скільки часу я тренуюся, стільки ж обіцяють зробити наш стадіон «Авангард». Кожного року щось виділяють, на паперах і словах обіцяють, а на ділі – нічого не змінюється. За 10 років у Рівному нічого немає.

– Плануєте повертатись у біг?

– Якщо все нормально розв'яжеться, я хочу повернутися. Весь потенціал у спорті я ще не показала. Відчуваю, що є ще порох у порохівницях. Якось ми полетіли відпочивати на Кіпр із друзями-спортсменами – у нас було три пари, три сім'ї. Тільки я одна взяла з собою кросівки і бігову форму (сміється). Всі на мене дивилися. Я не просто взяла, а й зробила ще кілька

пробіжок. Я це люблю, я цим живу. Величезну частину свого свідомого життя я присвятила саме спорту. Вважаю, що дечого в ньому таки досягла.

Після гучного скандалу – недопуску до участі в чемпіонаті світу через нібито вживання допінгу – відкрила власну справу разом із чоловіком. Це – ресторан грузинської кухні. Я посиділа місяць вдома, відпочила. Але потім мені стало нудно – треба ж кудись дівати свою енергію. Ми з чоловіком придумали відкрити свій ресторанчик, це була наша спільна ідея. Незабаром планується ще одне відкриття – буде кав'ярня-пекарня. Завдяки новій справі я психологічно відпочиваю від проблем і ситуації, що склалась. У ресторанному бізнесі цікаво, все нове. Тяжко по-своєму – треба працювати з людьми, кожного дня налагоджувати співпрацю з персоналом. Я сама й з постачальниками працюю.

– Розкажіть про ваше знайомство з майбутнім чоловіком.

– Мій чоловік з Рівного, працює керуючим відділення банку. Позналилися ми 2013-го року, 5-го серпня, за день до мого вильоту на Чемпіонат світу. У нас є одна спільна знайома і вона нас просто звела. Одного разу вона написала у соцмережах, запитала як справи і сказала, що є кавалер (сміється). Справді, так було. Вона дала йому мій номер, у нас зав'язалась переписка. Потім я приїхала в Рівне, ми зустрілись і я зрозуміла, що «надо брать» (сміється). Коли ми почали зустрічатись, то з'ясувалось, що чоловік не хотів мій номер телефону, він навіть не знав про мене. Це спільна знайома сказала йому, що я хочу з ним познайомитись.

Спілкувалася Катерина ГЛІВЧУК